

Roku osmistého od založení Říma, v noci ze šestnáctého na sedmnáctý den dubnových kalend (roku 47. dle křesťanského letopočtu v noci z 15. na 16. březen) pořádali císař Claudius a jeho žena Mesalina slavnost v zahradách Lucia a Calia, aby oslavili návrat jara.

Ty zahrady začínaly u stop pevnosti vybudované králem Ancem Marciem na vrcholu hory Janiculu a táhly se vějířovitě po východním úbočí této hory, mezi valy Servia Tulia; sestupovaly mírným svahem až ke břehu Tiberu, jehož tok je v polokruhu odděloval od Říma.

Velmi pevné zdi, přestože už šest set let staré, vybudované z obrovitých balvanů a pak hluboká voda řeky tvořily těmto zahradám ochranný pás. A tato výhoda polohy způsobila, že v nich Claudius, který se stále bál o svůj život, nezvykle rád pobýval.

Před přijímáním pozvaných hostů byly prohledány i nejmenší skupiny stromů a kohorty pretoriánů obsadily všechny východy.

Po pravém břehu Tiberu, mezi náhrobkem básníka Caecilia ze severu a Portuenskou branou z jihu, stály dvě řady pěších vojáků. Byli oblečení do kožených tunik, sahajících až do půli stehen, a do kožených vest, sahajících od ramenou k pasu. Krátký plášť z hrubé temně rudé látky jim pokrýval levé rameno, kde byl připnutý bronzovou sponou, a poskytoval pravému rameni volnost pohybu. Kulaté

přilby z leštěného kovu se jim blýskaly na hlavách. Každý z nich držel v pravici široký iberský meč a v levici pochodeň, jejíž plamen a kouř se kroutily ve větru.

Na mostech Subliciu, Palatinu, Cestiu a Janiculu zadržovali vojíni na koních a s kopími v rukou nesmírný dav, který hlučel a tísnil se na levém břehu řeky a na Tiberském ostrově.

Římský lid se se zpěvem díval na osvětlení zahrad, na velké bronzové lampy, jež nesly dlouhé řady otroků a na svítilny z průsvitného a různě pomalovaného rohu, zavěšené na stromech. Nesčítaná světla tvořila směrem k Tiberu velký oblouk, který osvětloval žlutavé vody řeky, na to stoupaly ve formě planoucího trojúhelníku po svazích Janiculu až k patě starobylé pevnosti králů. Ta se obrovská a černá vztyčovala k temně modrým nebesům.

Ve středu této zahrady rozkládal své průzračné vody velký bazén oválného tvaru, který zásoboval Alsietinský vodovod. Pod ním drželo čtyřicet sloupů z růžového mramoru klenbu ozdobenou malbami a ohraničovalo mozaiku z bílého a černého mramoru, která představovala Neptuna a Amfitritu sedící na mořském koni.

Pod ochranou tohoto rozsáhlého sloupoví sezval císař Claudius své přátele a hlavní osoby Říma ke stovce okrouhlých stolů z citronového dřeva s jedinou silnou nohou ze stříbra, které se leskly třpytem

křišťálu a nádobí z cizelovaného zlata. Měkká lůžka na nohou z ebenového dřeva obklopovala každý stůl ze tří stran – čtvrtá strana zůstala volná kvůli sluhům.

V pololeže, levým loktem se opírali o hedvábné polštáře, používali hosté své pravé ruce k tomu, aby si brali pokrmy nebo číše. Jejich hlavy zdobily věnce z šeríku.

Téměř u každého hosta stál otrok a napjatě dával pozor na každé jeho přání. Mladá dívka, jež usedla u hostových nohou, zvolna pohybovala vějířem a občas stříkala do vzduchu rychle se vypařující esence.

Mezi lůžky nesly vysoké bronzové sloupy svítilny ze stejného kovu; jednou ve tvaru velké lilie na třech nohou supího drápu, jindy tvaru uschlého stromu, z jehož každé větve visely svítilny na stříbrných řetězech.

Uprostřed sloupoví, na estrádě s babylonským kobercem jiskřivých barev, pod purpurovými nebesy se zlatými třapci se zvedal stůl, u něhož byli Claudius, Mesalina a jejich důvěrníci, pohodlně rozloženi mezi girlandami fialek a růží.

Noha toho stolu byla z cizelovaného zlata a tvořila malý korintský sloup, podél kterého se vinuly vinné listy vytvořené ze smaragdů a hrozny z rubínů.

Na velmi bílém ubruse, zdobeném zeleným vyšíváním a štrapečky z červeného hedvábí, bylo na stří-

brném tácu (bohaté práce a pokrývajícím celý stůl) umístěno právě třetí jídlo hostiny.

Umělec na tom tácu zobrazil tiburské údolí, Anio tam tekla kaskádami atického vonného medu přes pocukrované kdoule mezi horstvem z pyramid ovoce, velkých třešní, jablek, hrušek a naložených meruněk; jezera zavařenin omývala skály zlatitého pečiva.

Samotný císař a jeho žena zaujali lůžko ve středu, odkud mohli vidět přímo před sebou za sloupovým osvětlené zahrady, vlny Tiberu a pak tmavou masu vrchů Capitolu a Palatinu.

Claudioví bylo tehdy padesát sedm let. Jeho kulatá hlava spočívala na dlouhém a silném krku. Jeho šedé vlasy, přímé čelo, jeho u kořene lehce zahnutý nos a bramborovitým koncem – to vše dodávalo jeho vzezření určitý ráz důstojnosti. Ale oči bez lesku, těkající nedůvěřivě a neustále napravo i nalevo, dolní ret silný a poněkud svislý, jakož i sražená brada, to opět prozrazovalo slabost jeho povahy a nízkost jeho duše. A dokonce: měl příliš velké uši.

Císař trpěl nervovou chorobou, jeho hlava i ruce se skoro neustále křečovitě trásly.

Byl oděný do purpurové tuniky, na nohou měl červené boty se zlatými sponami zdobenými smaragdy. Přes levé rameno mu v bohatých záhybech visela tóga z jemné vlny v barvě týrského purpuru.

Jeho žena, jež ležela vedle něho a sahala mu hlavou právě k prsům, měla dost jemnou hlavu spočívající

na štíhlém krku, malé čelo, rovný nos, silné rty, zao-krouhlenou bradu a plné tváře. Její ústa nebyla velká, ale rty měla kypré, jako by vystupovaly, aby nabídly svoji jemnou nakarmínovanou kůži polibkům lásky. Její velké oči, jejichž černé zřítelnice se leskly jako dé-manty, jevily ohnivou vášeň, kterou hořelo její tělo.

Její černé vlasy, mezi nimiž se leskly velké perly, se kolem její hlavy vlnily ze všech stran, pokrývaly jí čelo až téměř k obočí a spadaly v bohatých loknách až na ramena. Zlaté jehlice udržovaly umělou stavbu tohoto účesu.

Mesalina ještě nosila smaragdy zavěšené kolem svého dlouhého bílého krku a na jejím jemném zá-pestí visely náramky ze sardonyxu. Měla toho dne vesměs jen drahokamy, které měl Claudius obzvlášť rád a které sám vždy míval ve svých prstenech.

Císař rád spočíval zrakem na průsvitné zeleni smaragdů i na průhledné a narůžovělé bělosti indic-kých sardonyxů.

Jeho žena chtěla od něho dosáhnout důležité mi-losti, proto také se mu chtěla líbit.

Měla na sobě dlouhou tuniku z purpurového hedvábí, posetou zlatem vyšíványými květy, kterou stahoval zlatý pás u krku. Brilianty se jí leskly na rukou a v uších.

Sandály z pozlacené kůže nabízely pohled na její kypré růžové nožky a na prsty bohatě opatřené prs-teny z topasů, ametystů a safírů.